

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Meg Cabot
QUEEN OF BABBLE GETS HITCHED

Copyright © 2008 by Meg Cabot
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2010

ISBN 978-86-7710-543-3

Bubljivica

STAJE NA LUDI KAMEN

MEG KABOT

Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Izjave zahvalnosti

Veliku zahvalnost dugujem Bet Ader, Dženifer Braun, Keri Feron, Mišel Džafi, Lori Langlaj, Tesi Vudvard i posebno Bendžaminu Egnacu.

Za Bendžamina

ISTORIJA VENČANJA

U drevna vremena venčanja su bila malo neizvesnija nego danas. Suparnička plemena, s namerom da uvećaju svoje ljudstvo, često su se međusobno napadala samo da bi zadobila neveste. Tako je – jedni od drugih su krali žene. Napadači su bili ono što su danas, u savremeno doba, mladoženja i deveri.

Samo, znate, oni nisu nosili smokinge. Pre bi se reklo da su na sebi imali životinjske kože.

Ponekad su dotične dame blagovremeno bile obavestene o dolasku napadača i nisu se nužno mnogo opirale.

Ali njihove porodice i prijatelji zbog toga nisu bili ništa manje ljuti.

Kako da ne upropastite sopstveno venčanje

Neka vam spisak poklona uvek bude duži od spiska pozvanih gostiju. Tako nećete primiti isti poklon dva puta... a gosti koji ne mogu da prisustvuju slavlju ipak će moći da vam kupe nešto lepo!

LIZI NIKOLS DIZAJNS™

PRVO POGLAVLJE

Od čega god da su duše sazdane, njegova i moja su iste.

Emili Bronte (1818–1848), britanska spisateljica i pesnikinja

„Čeze“, govorim, dok gurkam muškarca u smokingu ispruženog na mom krevetu. „Moraš da odeš odavde.“ Čez mi sklanja ruku kao da mu smeta. „Mama“, kaže. „Prestani. Rekao sam ti, već sam izneo smeće.“

„Čeze“, opet ga gurnem. „Ozbiljna sam. Probudi se. Moraš da ideš.“

Čez se prestrašeno budi. „Šta... Gde sam?“ Mutnim pogledom preleće preko prostorije dok ga konačno rasejano ne zaustavi na meni. „O, Lizi. Koliko je sati?“

„Vreme je da kreneš“, kažem, grabeći ga za ruku i vukući ga. „Hajde. Ustaj.“

Ali kao da teglim slona. Ne pomera se.

„Šta se dešava?“ pita Čez. Moram da priznam, nije baš lako biti grub prema njemu. Izgleda zaista predivno u svečanoj košulji, sa čekinjastom bradicom i sav zbunjen, s razbarušenim pramenovima crne nakostrešene kose. „Zar je već jutro? Hej... zašto si ti još obučena?“

„Zato što se među nama nije ništa desilo“, odgovaram s olakšanjem, pošto je to istina. Mislim, desilo se *nešto*. Ali vruće pantalone

su i dalje na meni, tako da nije ništa strašno. Hvala bogu. „Hajde, ustaj. Moraš da ideš.“

„Kako to misliš, ništa se među nama nije dogodilo?“ Čez izgleda uvređeno. „Kako možeš to da kažeš? Imaš tragove moje brade na licu.“

Uplašeno podižem ruku ka obrazima. „Šta? O, bože. Šališ se, je li tako?“

„Ne, ne šalim se. Sva si izgrebana.“ Preko lica mu se širi izgled samozadovoljstva dok pruža ruke. „Dođi ovamo da nastavimo tamo gde smo stali pre nego što si onako nepristojno zaspala, što ću pokušati da ti ne uzmem za zlo, mada priznajem da će biti teško. Verovatno ću morati da te kaznim i malo ispljuskam po guzi ako ukapiram kako da svučem ovo sa tebe. Kako ti to zoveš? O, da. Vruće pantalone.“ Čez se ozari. „Hej, baš je prikladno.“

Ali ja sam već požurila u kupatilo i ispitujem lice u ogledalu iznad umivaonika.

Potpuno je u pravu. Čitava donja polovina lica mi je svetloružičasta na mestima gde me je izgrebala Čezova tek izrasla bradica dok smo se žvalili kao tinejdžeri na zadnjem sedištu taksija na putu do kuće sa sinočnog venčanja.

„O, bože!“ jaučem, teturajući se nazad u spavaću sobu. „Misliš li da je primetio?“

„Mislim da je ko primetio šta?“ Čez me hvata za zglob, povlači na sebe i petlja oko sićušnih dugmića na mojoj haljini.

„Luk!“ viknem. „Misliš li da je primetio da mi je čitavo lice užareno?“

„Kako bi Luk to primetio?“ pita Čez. „On je u Francuskoj. Kako se ovo, uostalom, skida?“

„Nije u Francuskoj!“ vičem pljeskajući Čeza po rukama. „Upravo je bio u prizemlju. To je bio on, na vratima!“

„Na vratima?“ Čez prestaje sa pokušajima da me obnaži, gledajući me zbunjeno, privlačniji nego ikad. Šta mi vredi što primećujem koliko je Čez zgodan. „Luk je na vratima?“

„Ne, nije više“, odgovaram, ponovo mu odgurujući ruke. „Ali vraća se za pola sata. I zato odmah moraš da odeš. On ne zna da

si ovde. I hoću da tako i ostane.“ S mukom mu izvlačim smoking koji je pritisnuo kolenom i pružam mu ga. „Dakle, molila bih te da obučeš ovo i ljubazno napustiš ove prostorije...“

„Sačekaj trenutak.“ Čez podiže tamnu obrvu. „Sačekaj sad samo trenutak. Zaista pokušavaš da mi kažeš kako ćete ti i gospodin Romantični da se pomirite?“

„Naravno da ćemo se pomiriti“, odgovaram i usplahireno bacam pogled na sat. Dvadeset pet minuta! Luk će se vratiti za dvadeset pet minuta! Otišao je samo da potraži *Starbaks* i donese nam kafu i dansko... ili šta god da *Starbaks* ima u svojoj ponudi na novogodišnji dan. Što se mene tiče, to bi mogla da bude i užegla svinjska mast u plastičnim čašama. *Kakve veze ima?* „Zašto misliš da bih inače stajala ovde i preklinjala te da ustaneš? Ne želim da sazna da si ovde proveo noć – niti da si me izgrebao bradom.“

„Lizi.“ Čez odmahuje glavom. Ali ipak oblači smoking. Hvala bogu. „Nije on mali. Ne možeš večno da ga štitiš. Moraće jednom da sazna za nas.“

Ledeni pipci mi stežu srce. „Nas? Kako nas? Čez... nema nas.“

„Kako to misliš, nema nas?“ Podiže pogled sa unutrašnjeg džepa sakoa koji je pretraživao, očigledno tragajući za novčanikom. „Jesmo li ili nismo upravo proveli noć zajedno?“

„Da“, potvrđujem, i ponovo razdražljivo gledam na sat. Dvadeset četiri minuta! I još moram da operem kosu. Sigurna sam da mi je prepuna konfeta sa venčanja. Da i ne govorim o tome da mi se maskara verovatno razmazala oko očiju pa izgledam kao rakun. „Ali već sam ti rekla. Ništa se nije desilo.“

„Ništa?“ Čez deluje povređeno. „Jasno se sećam kako sam te nežno držao u naručju i ljubio pod nebom punim zvezda padalica. I tebi je to *ništa*!“

„To su bili baloni“, podsećam ga. „Ne zvezde.“

„Svejedno. Čini mi se da smo rekli kako ćemo poraditi na fizičkoj strani naše veze.“

„Ne. *Ti* si to rekao. Ja sam rekla da smo oboje upravo prošli kroz bolne raskide i treba nam vremena da to prebolimo.“

Čez podiže ruku i prolazi prstima kroz kosu, posle čega joj krajevi još smešnije štrče. Osim toga, iz nje ispadaju konfete i padaju na posteljinu. „Pa, otkud onda svi oni poljupci u taksiju?“

U pravu je. Nisam sigurna šta su svi ti poljupci u taksiju značili. Niti zašto sam toliko uživala u njima.

Ali jedno znam. Neću da stojim ovde i razgovaram o tome. Ne sada.

„Previše smo popili“, objašnjavam, mahnito gledajući sat. Dvadeset dva minuta! A moram i da se isfeniram! „Bili smo na venčanju. Zaneli smo se.“

„Zaneli?“ Čezove plave oči neprirodno se sijaju na zimskom suncu koje se probija kroz moje nove čipkane zavese. „Tako ti nazivaš moju ruku u tvom grudnjaku? *Zaneli smo se?*“

Zalećem se da mu rukom prekrijem usta.

„Ne smemo više nikada pričati o ovome“, kažem, a srce mi lupa – da, lupa – u grudima.

„Nemoj samo da mi kažeš“, govori Čez ispod moje ruke, „da ćeš mi dati još jednu priliku. Da, napravio je veliki romantični potez, doleteo je iz Francuske za Novu godinu, ili šta god. Ali, Lizi... on se smrtno plaši vezivanja. Nikada ni u čemu neće istrajati u životu.“

„Nije tačno“, uzviknem, spuštajući ruku sa Čezovih usta i okrećući je da vidi. „Pogledaj!“

Čez zuri u treći prst moje leve ruke.

„O, bože“, izusti trenutak kasnije. „Mislim da će mi pozliti.“

„Lepo od tebe što tako nešto kažeš“, ljutim se, „devojci koju je tvoj najbolji prijatelj upravo zaprosio.“

Mada, da budem iskrena, i meni je pomalo muka. Ali to je zbog onog silnog šampanjca od sinoć. Sigurno.

„Lizi.“ Čez se ponovo baca na krevet i zuri u pukotine na tavanici. „Moram li da te podsećam da vas dvoje niste bili zajedno pre manje od dvadeset četiri sata? Iselila si se iz stana koji ste delili upravo zato što je izjavio kako ne vidi budućnost s tobom? Da si

mi gotovo čitavu prethodnu noć gurala jezik u grlo jer ste vas dvoje navodno završili?“

„Pa“, mucam, i gledam u trokaratni zeleni dijamant postavljen u obruč od platine. Tako se lepo presijava. Luk mi je rekao da je potvrda o zakonitom poreklu dragulja na putu. „Predomislio se.“

„Usrao se od straha zato što si se iselila“, viče Čez i ponovo seda. „Zar to želiš? Frajera koji ti se vraća i prosi te samo zato što se užasno plaši samoće, i koji bi radije bio s devojkom za koju zna da nije za njega nego sam?“

Streljam ga pogledom. „O“, kažem. „A ti misliš da bismo mi bili bolji par.“

„Da“, odgovara Čez. „Kad već to spominješ, mislim. Ali činjenica je da bi ti i majmun sa papirnom vrećom preko glave bio bolji dečko od Luka. Vas dvoje se uopšte ne uklapate.“

„Ti...“ Dišem duboko. Ne mogu da verujem da razgovaram o ovome. „Šta... Kako možeš... mislila sam da ti je Luk najbolji prijatelj!“

„On *jeste* moj najbolji prijatelj“, buni se Čez. „Znam ga još od njegove četrnaeste. Verovatno ga poznajem bolje nego što poznaje samog sebe. Zato sam savršeno stručan da procenim kako on trenutno ne treba nikoga da prosi, a kamoli tebe.“

„Šta hoćeš time da kažeš, a *kamoli mene*?“ Osećam kako mi se suze skupljaju na trepavicama. „A šta to meni fali?“

„Ništa tebi ne fali, Lizi“, kaže Čez nežnijim glasom. „Samo ti znaš šta želiš, a Luk ne zna. Ti si zvezda. A Luk nije momak koji bi živeo u nečijoj senci. On i dalje veruje kako je *on* zvezda. A ne mogu biti dve zvezde u jednoj vezi. Jedno mora pristati da prati ono drugo... barem neko vreme.“

„To nije istina“, bunim se brišući oči zglobom. „Luk je zvezda. Postaće lekar. Jednog dana će spasavati dečje živote.“

Čez podiže pogled ka tavanici.

„Onog dana kada Luk de Vilijer stvarno postane lekar“, svečano izjavljuje, „preći ću na svetlo pivo. Zauvek.“

Streljam ga pogledom. „Izlazi“, režim pokazujući mu vrata. „Ozbiljno. Samo izađi.“

Čez ustaje – ali istog trena izgleda kao da se pokajao. Ipak, kad povratu ravnotežu, kaže sa svim dostojanstvom koje je uspeo da sakupi: „Znaš šta? Drage volje.“ Izađe iz spavaće u dnevnu sobu, pronalazeći kaput na podu na mestu gde ga je prethodne noći bacio. Podigne ga, držeći glavu pomalo ošamućeno – a zatim se uputi ka vratima.

„Silno grešiš, Lizi“, okrene se da kaže kada stigne do njih... malo se iznenadivši kad me zatekne odmah iza sebe.

„Ne“, uzvratim, upirući mu kažiprst u grudi. „Ti grešiš. Najbolji prijatelj ti se ženi. Trebalo bi da se raduješ zbog njega. I zbog mene. Samo zato što ti i Šari niste uspeli...“

„Šari?“ Čez zapanjeno odmahuje glavom. „Ovo nema nikakve veze sa Šari. Ovde se radi o tebi i meni.“

„Tebi i meni?“ Zaprepašćeno se nasmejem. „Ti i ja *ne* postojimo.“

„To ti misliš“, kaže Čez navlačeći kaput. „I proklet bio ako budem čekao da ti shvatiš kako to nije istina.“

„Dobro“, prihvatam. „I ne tražim to od tebe, zar ne?“

„Ne.“ Čez se smeška... ali ne izgleda srećno. „Ali tražila bi kada bi iole imala predstavu šta je za tebe dobro.“

S tim rečima naglo otvara vrata i izjuri, zalupivši ih iza sebe dovoljno snažno da prozorska okna zazveče.

I onda je nestao.

ISTORIJA VENČANJA

Kad bi oteta „nevesta“ i njen mladoženja bezbedno umakli pred besom njene rodbine, koja bi je izbezumljeno tražila svuda oko sela iz koga su je šćepali, neko vreme bi se pritajili kako bi izbegli osvetu njene porodice (ili muža, ako je takav već postojao).

U tom periodu bi „mladoženja“ iskazao nadmoć nad svojom zarobljenicom suzbijajući u njoj svaku želju da beži ili da ga ubije na spavanju (što nije bilo neobičajeno za rane „brakove“ ovakve vrste, kada nevesta nije bila baš zadovoljna okolnostima onoliko koliko se mladoženja tome nadao).

Ovo razdoblje „pritajivanja“ možemo smatrati drevnom pretečom medenog meseca. Samo što se ono najverovatnije odigravalo u pećini, a ne u hotelu na Karibima. I sasvim sigurno nisu imali posluživanje po sobama.

Kako da ne upropastite sopstveno venčanje

Nikada ne isprobavajte novi kozmetički preparat – ili, bože sačuvaj, ne radite piling lica – na sam dan ili u dane neposredno pred venčanje. Poslednje što vam je potrebno je izbijanje osipa! Držite se uobičajene rutine i zablistaćete punim sjajem.

LIZI NIKOLS DIZAJNS™

DRUGO POGLAVLJE

*Dve duše koje isto misle,
Dva srca što tuku kao jedno.*

Franc Jozef fon Minh-Belinghauzen (1806–1871),
austrijski dramski pisac

Trepćem. Moram da priznam: nisam očekivala ovakvu reakciju od prve osobe kojoj sam rekla za svoju veridbu sa Lukom. Očekivala sam od Čeza da se buni, naravno. Mislim, istina je da smo Luk i ja sve donedavno imali izvesne nesporazume. Sve do pre pola sata, u stvari.

Ali s tim je sada gotovo. Jer Luk me je zaprosio. To je bila jedina ozbiljna prepreka koja nam je stajala na putu – to što nije mogao da zamisli budućnost sa mnom.

Ali to se sada promenilo. Zaprosio me je! Postaću nevesta! Lizi Nikols, nevesta, konačno!

U redu. Pomalo je čudno što svaki put kada na to pomislim, imam osećaj kao da ću da povratim.

Ali to je od silnog uzbuđenja što sam se verila pre doručka. Oduvek sam sumnjala da sam malčice hipoglikemična. Baš kao Nikol Riči.

Uostalom, za sve je kriv Čez. Zašto je, umesto da se raduje zbog mene, morao tako besmisleno da se ražesti, gotovo kao da je... pa, gotovo kao da je ljubomorani?

Samo što to nije moguće. Zato što se Čezu ne dopadam na taj način. Mi smo samo prijatelji. Mislim, naravno, sinoć smo se malo muvali.

I, priznajem, bilo je... pa, lepo.

Veoma lepo, u stvari.

Ali oboje smo bili malo pripiti. Pijani, čak. Nije to značilo ništa. Kao što sam i rekla: oboje smo patili zbog raskida svojih veza, pa smo u naručju onog drugog potražili utehu.

Ali to ne znači da se među nama dogodilo nešto više.

Je li tako?

Dobro, neću više da gubim vreme razmišljajući o tome. Luk će se vratiti svakog trenutka. Moram da se sredim pre nego što stigne. Već je dovoljno loše to što me je zaprosio – a ja prihvatila – a nisam još ni zube oprala. Ne želim da započnem svoj prvi verenički dan u istom donjem vešu koji nosim još od juče.

Dok se zvono u prizemlju ne oglasi, sva sam mirisna i skockana kao i uvek – zahvaljujući najbržem tuširanju na svetu, žustrom presvlačenju u prelepu *lori deb* haljinu od šifona u stilu pedesetih (savršenu za novopečenu verenicu, a uskoro i zvaničnu restauratoru venčanica), sa debelim slojem korektora za podočnjake – spremna sam da otvorim vrata čoveku kome sam se upravo zaklela na vernost.

Lakša sam od vazduha dok se spuštam širokim stepeništem do ulaznih vrata u zgradu (moram smesta da popravim to zvono, čim sutra ujutru počne ponovo sve da radi).

„Opa“, izusti Luk kada mu otvorim teška metalna vrata. „Izgledaš...“

„Kao buduća nevesta?“ pitam, podižući tri sloja – jedan od šifona, drugi od tila, treći od najlona – moje bogate suknje i veselo mu se naklonim.

„Hteo sam da kažem seksi“, kaže Luk. Pobedonosno diže papirnatu vreću iz *Starbaksa*... i pakovanje od šest *dijet-kola* za mene. „Vidi šta sam ti doneo. Prepešaćio sam samo jedanaest blokova da pronađem prodavnicu otvorenu za Novu godinu.“

„O, Luk! Setio si se!“

Samo, naravno, Čez je bio taj koji je preneo Luku koliko obožavam *dijet-kolu*. Luk ju je samo zato kupio onog dana u jednom francuskom selu prošlog leta. Pošto mu je Čez rekao da *dijet-kola* vodi do mog srca.

Ali to ne znači da sam zaljubljena u Čeza, zar ne?

Naravno da ne! Kako mi nešto tako blesavo uopšte pada na pamet?

Oči mi se pune suzama. Stvarno, Luk je najpažljiviji verenik na čitavom svetu. Takođe i najzgodniji, dok stoji ovde u svom zimskom *hugo bos* kaputu, s dugim tamnim trepavicama tako savršeno uvijenim... i to bez pomoći uvijača za trepavice. Izgledao je tako ljupko dok je pre pola sata klečao na istom tom mestu u lapavici, pun nade i sav usplahiren. Zar sam uopšte mogla da ne pristanem kada me je zaprosio?

Doduše, drugačiji odgovor mi nije ni pao na pamet. Dobro, možda samo na nekoliko trenutaka. Da ga kaznim za ono: „Ne znam mogu li da zamislim budućnost sa tobom“.

„Samo želim da znaš, kada ja pogledam u budućnost, ne vidim ništa drugo osim tebe.“ To mi je u jednom trenutku Čez prošaputao u uvo sinoć na venčanju.

A zatim je šapnuo: „Čak i da ne nosiš vruće pantalone.“

Odmahujem glavom. Zašto stalno razmišljam o Čezu? Gotovo sve vreme nosi bejzbol kape Univerziteta Mičigen.

Javno.

Lukovo lice se snuždi. „Šta je bilo?“ pita. „Šta sam uradio? Ne pijesh više *dijet-kolu*. Da li je to u pitanju? Mogu da ti donesem nešto drugo. Šta želiš? *Dijet dr Peper*?“

„Ne!“ Pokušam da se veselo nasmejem. O, bože. Šta nije u redu sa mnom? „Naravno da i dalje pijem *dijet-kolu*. Izvini. Au, napolju je stvarno hladno. Uđi.“ Sklanjam se sa vrata da može da prođe.

„Mislio sam da me nećeš nikada pozvati.“ Luk mi upućuje osmeh od koga i dalje osećam slabost. Zaustavlja se na ulazu tek toliko da mi usnama očeeše obraz, zadržavajući ih na trenutak u mojoj kosi.

„Lepo je ponovo biti kod kuće“, mrmlja pre nego što prođe pokraj mene. „A to je gde god si ti. To mi je sada jasno.“

O! Što je to slatko!

I kako je Čez uopšte mogao da optuži Luka da ne zna šta želi? Zna on tačno šta želi. *Mene!*

Samo mu je trebalo malo vremena da to shvati. Trebalo ga je malčice pogurati. Tako što sam raskinula s njim i iselila se iz stana koji smo delili.

„Znači, ovo je taj novi stan, ha?“ Luk razgleda pomalo mračan i izuzetno uzak hodnik.

„Unutra je lepše“, objašnjavam.

„Ne“, pravda se Luk. „Sviđa mi se. Ima karakter.“

Nije Čez kriv, govorim sebi dok pratim Luka. Stvarno nije. On jednostavno nikada nije spoznao sreću – istinsku, ljubavnu sreću – tako predivnu kakvu delimo Luk i ja. Naravno da je to razlog što je posmatra sa sumnjom kada je vidi. Naravno da sumnja u naše izgledе za uspeh.

Ali kada nas vidi zajedno – kako smo srećni, sada kada smo stvarno i istinski posvećeni jedno drugom – promeniće mišljenje. Složiće se. Shvatiće koliko je pogrešio što je izgovorio sve one užasne reči.

Jednog dana i Čez će pronaći devojkę – pravu devojkę za sebe – koja će ga usrećiti kao što ja činim Luka srećnim... i on će usrećiti nju baš kao i Luk mene.

I tada će sve biti u redu.

Sačekajte da vidite. Samo sačekajte i videćete.

„Evo nas“, kažem kada stignemo do vrata mog novog stana, širom ih otvarajući. „Dome, slatki dome.“

„Sjajan je“, kaže Luk oduševljeno dok me prati unutra.

Osmehujem mu se. „Ne moraš da se pretvaraš da ti se sviđa. Znam da je grozan. Ali moj je. I čim ugrabim vremena – i nešto novca – srediću ga.“

„Ne, Lizi, zaista je prelep.“ Luk spušta kesu iz *Starbaksa* i *dijet-kolu* i grli me. „Kao i ti. Krajnje neobičan i potpuno čaroban.“